

Mihaela GAVRILUȚĂ - HUȚANU

Nume literar: Mihaela Huțanu. S-a născut la 29 iulie 1973 în Iași. După școala primară din Dărăbani a urmat Liceul „Dimitrie Cantemir” din aceeași localitate. Locuiește în comuna Todirești din județul Suceava.

Este membră a Uniunii Internaționale a Oamenilor de Creație, Chișinău, redactor la periodicul *Talpa țării* și la publicația on-line *Ziarul Revoluționarul*.

Cărți publicate

Viața cu un singur brat, Colecția Debut, Editura eCreator, Baia Mare, 2018; *Prea puțin din mâine*, Editura eCreator, Baia Mare, 2019; *Niciodată nu vine prea târziu*, Nicolae Toma și Mihaela Huțanu, Editura Castrum de Thymes, Giroc, 2020; *Meditând despre frumusețe*, bilingv: română - albaneză, Mihaela Huțanu - Baky Ymeri, Editura Amanda Edit, 2021.

Volume colective

Iarna Cuvântului, antologie, Editura eCreator, Baia Mare, 2018; *Toamna Cuvântului*, antologie, Editura eCreator, Baia Mare, 2018; *Înzăpezirea Cuvântului*, antologie, Editura eCreator, Baia Mare, 2019; *Desprimăvăărarea Cuvântului*, antologie, Editura eCreator, Baia Mare, 2019; *Poemele Unirii*, antologie de poezie contemporană, Editura Wald Press, Timișoara, 2019; *Învărarea cuvântului*, antologie, Editura eCreator, Baia Mare, 2019; *Ad INFINITUM III*, antologie texte literare, Editura VOX AUTHORS, Cluj, 2019; *Literatura din călimară*, antologie colectivă de creație literară, vol. 4, Editura ALMA, Craiova, 2019; *Toamna sentimentelor*, antologie, Editura eCreator, Baia Mare, 2020; *O altfel de antologie – Valsând prin anotimpuri*, Calendar literar editat de revista *Amprentele sufletului*, 2020; *Poeți și prozatori români în Regal eminescian*, coordonator Eugenia Gavrilesco – Enescu, Editura Editgraph, Buzău, 2021.

Periodice

Luceafărul de Vest, revistă editată de Societatea Social – Culturală *Luceafărul de Vest*; *Talpa țării*, periodic editat de Asociația Publiciștilor Rurali din Banatul Istoric; *Arcadia*, revistă de cultură editată de Casa de Cultură a orașului Anina; *Izvoare Codrene*, revistă de cultură, literatură, artă, religie, tradiții; *Thymes*, revistă de cultură editată on-line de editura Castrum de Thymes, Giroc; *Tibiscus*, publicație editată de Societatea Literar Artistică „Tibiscus” Uzdin (Voivodina, Serbia); *Amprente Sufletului*, revistă de cultură și artă Editura Editgraph, Buzău.

Prezență on-line

<https://www.ziarulrevolutionarul.ro/>; <https://www.ecreator.ro/>;
<http://castrumdethymes.ro/revista-thymes>; Grup facebook Cenaclul Ecreator
<https://www.facebook.com/groups/128811361048616/>; Grup facebook: Prieteni
cărora le place ECreator; <https://www.facebook.com/groups/rosiiianu/>; Grup
facebook: Să iubim poezia <https://www.facebook.com/groups/196187351951384>.

Referințe critice în reviste

Actualitatea literară (Daniel Marian); *Sintagme Codrene*, Revistă de Literatură, Artă, Istorie, Religie și Tradiții Critică literară (Daniel Luca), *Sintagme Literare* (Daniel Mariș); *Revista Logos și Agape*, revistă creștină de cultură, tradiții și ațitudine civică.

Extrase din referințe critice

Daniel Luca, *Raftul de la colț (II)*, Colecția Critică, Editura eCreator, Baia Mare, 2019; Daniel Marian, *O bibliotecă pentru raftul meu*, vol. 21, Editura Amanda 2010; Daniel Luca, *Raftul de la colț (III)*, Editura Castrum de Thymes, Giroc, 2021; Constanța Sylvia Hârceagă, *Universuri literare*, Editura DPP – David Press Print, Timișoara, 2021; Daniel Marian, *O bibliotecă pentru balanșoarul meu*, Vol 25, Amanda Edit, 2021.

„Beneficiind de-o imaginație luxuriantă, Mihaela Huțanu provoacă și-n această carte cu poeme de respirație, cu versuri decupate din propria existență, lentilele prin care vede ea lumea permițându-I reliefaarea detaliilor și accentuarea lumii interioare, un exercițiu care nu este la îndemâna oricui.

Cititorul se trezește captive în fiecare imagine astfel istorisită, din această complicitate născându-se o emulație demnă de dăinuire, fiecare pagină data împlinind un destin poetic extrem de promițător, un nume ce crește cu fiecare stampă bătând la ușile afirmării.

Mihaela Huțanu-și clădește cu migală de bijutier viziunea artistică și mersul strecurat printr emoții dă vigoare versurilor sale cu o naturalețe dezarmantă și cu imagini de spectaculoasă prospețime.” (Ioan Romeo Roșiiianu, coperta a IV-a, Prea puțin din mâine, Editura eCreator, Colecția poesis, Baia mare, 2019)

„Încă de la primii săi pași în literatura română, Mihaela Huțanu își surprinde cititorii cu ușurința cu care face fine disecții de poem, nenumăratele intarsii de imagine în imagine trădând un talent native, în măsură să captiveze, să incite și să suscite interes maxim.

Versurile sale au forță, respirația în poem este caldă, iar inversiunile stilistice trădează un exercițiu liric prin care să intervină actul inspirativ.

Indiferent că vorbim de epoele scurte, cât o fulgurație de gând sau de poeme postmoderne, dincolo de anumite ușoare căderi în descriptivism – inerente începutului de drum – poeta ne propune o scriitură bazată pe trăiri interioare ridicate la rang universal, obsesia toamnei venind mai mult din direcția tristeții în care viețuiește decât dintr-un anotimp existential.” (**Ioan Romeo Roșianu**, coperta a IV-a, *Viața cu un singur braț*, Editura eCreator, Baia Mare, 2018)

„Volumul de versuri **Viața cu un singur braț** (Editura Ecreator, colecția Debut, Baia Mare, 2018) este unul al interiorității, al dezvăluirii celor mai intime gânduri și sentimente, în strânsă legătură cu natura, dar în toiul toamnei, în foșnet de frunze căzătoare.

O toamnă cu care eul poetic ajunge să se confunde („Știi... m-am transformat în toamnă pentru tine / să ascuți liniștea din mine”).

Nevoia de zgomot e uriașă, trebuie spartă liniștea, monotonia („prea liniște-i în cer și în mine / se aude durerea pietrei de afară”) spre a da frâu liber dorințelor (iniile ascunse („din ochi îmi picură dorinți / pe frunzele i ăzute n risipiri prea lungi”).

Iubirea adevărată este de natură divină și trebuie lupl.it pentru ea („misterioasă buză, sărută doar divinul / și-n licărul frenetic se zbate doar nimicul”), deși este greu de lăcut diferența când simțurile se dezlănțuie frenetic („N-am fost aleșii unei / dragoste absolute, ci / a celei cu luciri de păcat”)[...].

Pierderea, inevitabil, aduce durere, dar va lăsa în urmă și ceva palpabil după toate cele petrecute - poemul așternut pe-o foaie de hârtie („o coală de hârtie e tot ce-a mai rămas din noi”), poem care își va transfera aroma asupra cafelei, înmiresmând-o („Îmi gust din cafeaua / cu- arome de vers”). Dar își apropie și întunericul, iar pentru a readuce la suprafață lumina trebuie pătruns în adâncurile sufletului („Și, sap adânc ca să-mi găsesc lumina / știu sigur, e îngropată într-un ochi de lut, / obosită, se scurge ciob cu ciob, mă așteaptă, / să ajung la ea și s-o sărut”), odată cu ea revenind și speranța („eu calc agale în / praful de pe drum / rugându-mă tăcut speranței / să-mi lase cugetul senin”). (**Daniel Luca**, posfață la volumul „Viața cu un singur braț”, Editura eCreator, Baia Mare., 2018)

„Oricât de dureroasă ar fi înșelarea încrederii, speranța nu va fi niciodată pierdută, un nou început putând interveni oricând, de această dată ușa sufletului urmând a fi chiar larg deschisă („căci undeva acolo sus / la suferință există un răspuns”).

Mihaela Huțanu lasă cititorul să pătrundă în tainele sufletului său, făcându-l părtaș la trăirile sale.” (**Daniel Luca**, Raftul de la colț (II), Editura e Creator, colecția Critică, Baia Mare, 2019)

„Scurtarea orizontului cu o aripă, din pricină de lipsă de aer sau doar de curenți prielnici. Asta ne transmite **Mihaela Huțanu**, cu trăirile ei severe, în care se scufundă

unele convingeri și altele speranțe. Un tablou despre târziul care din probabil devine tangibil. Este un fenomen justificabil și chiar larg prezent în scrierea actuală, având în vedere forțarea relativității până în limita marjei care oricum e însăși înspăimântătoare fie și ca un permis concept.” (**Daniel Marian**, „O bibliotecă pentru raftul meu”, vol. 21, Editura Amanda 2010)

„Poeta Mihaela Huțanu vorbește în poezia „Tristețile ce nu au leac” unde versurile de o mare profunzime și încărcătură sentimentală se transformă în înseninări ce împrăștie incertitudini, magnetizează cioburi de iubire, recompunând-o.”

„Iubiri adevărate, iubiri platonice, nevinovate, iubiri visate, dorite, iubiri adolescen-tine, iubiri târzii sau de departe, toate au dreptul la viață, la trăire, toate fac inima și sufletul să tresalte de dorințe și bucurie, dreptul la iubire îl are oricine, în orice zi, la orice vârstă, iu-birea niciodată nu vine prea târziu, ca să revenim la titlul cărții.

Și așa cum frumoase sunt poemele iubirii, așa este cartea în sine, căci ea în totalitate se constituie ca o bijuterie artistică, cu frumoase desene, chenare bogat ornamentate, o revăr-sare de sensibilitate artistică, poetică și plastică.

Toate îndeamnă cititorul iubitor de poezie să se oprească și să citească, să admire, să caute să descifreze frumusețea sub care ascunsă trăiește viața cu toate speranțele, iubirile, visurile, gândurile, tristețile, împlinirile și neîmplinirile ei.” (**Sylvia Constanța Hârceagă**, fragment din cronică la volumul de poezii: Nicolae Toma și Mihaela Huțanu, Niciodată nu vine prea târziu, Editura Castrum de Thymes, 2020, Giroc – publicată în revista on-line Thymes, nr. 4, mai 2021)

„ Poeta Mihaela Huțanu ne atrage atenția asupra faptului că dragostea te poate face să ne simțim împliniți dacă este adevărată, dar ne poate doborî atunci când este bazată pe interese „Dragostea...”.

În viață trecem și prin momente grele, iar poeta încă mai are „Speranța” că iubirea nu va dispărea și iartă până și destinul care a fost îngrozitor cu ea. Dorința arzătoare pentru afecțiune „Dorința”, prima iubire care va rămâne mereu în inima poetului chiar dacă amândoi au luat-o pe căi diferite „Prima femeie”, iubirea ca o lege „De parcă iubirea are lege”, momentele tandre „Zi de zi noapte de noapte la pieptul tău”, „Iubita mea de fiecare zi” și declarațiile de dragoste „Declarație de dragoste”, „Declarație de dragoste II” transformă această carte într-o poveste de dragoste.[..]

Deși a fost trădată de multe ori, iar unele răni nu se pot vindeca „Tristeți ce nu au leac”, poeta continuă să meargă cu fruntea sus fără să le dea altora impresia că este slabă „Nu mor pusă de tine în mormânt, doar când îmi moare cuvântul...”. (**Georgiana-Laura Gheorghe**, poetă și traductoare România, Cronică la volumul Niciodată nu vine prea târziu de Nicolae Toma și Mihaela Huțanu, Editura „Castrum de Thymes”, 2020, Giroc)

„Dorința, pasiunea ce îi animează pe îndrăgostiți sunt pietre de temelie pentru iubirea supremă „Timpul a ros neîncetat în trupurile noastre / amestecându-ne în mijlocul cuvintelor fără sens, / acum trăim intens plăcerea / iubirea clocotește, deasupra sunt aburi, / ne stingem pornirile fără regrete / căci știm că pentru noi / nu e târziu. / Ne-am chinuit dar nu ne-am împotrivit, / ne-am chemat peste fire /

salivând în tăcere după miracol, / nu am permis instinctului să ne condamne / ne-am așteptat... / Să ne putem iubi murind” – Mihaela Huțanu. [...]

O dată făcută confesiunea, cititorul e obligat să se privească în oglindă și să împrumute pașii valsului perechii îndrăgostite ... ușor, lin, până ce muzica inundă ochii cu lacrimi de fericire. Lumina acestei cărți să vă lumineze ochii, cititorilor!”(**Petronela Apopei**, fragment Cronică la volumul *Niciodată nu vine prea târziu* de Nicolae Toma și Mihaela Huțanu, Editura “Castrum de Thymes”, 2020, Giroc)

„Când inima este deschisă larg, florii dragostei pătrund și își fac de cap, aducând un amalgam de emoții și senzații: dorință, fericire, pasiune, împlinire, puritate, dar și incertitudine, durere, suferință („Să iubești o femeie / care știe să fie mereu o femeie / O femeie care să știe timpul să-l oprească / Și să-ți dea miere și sânge și durere” – N.T., *Să iubești o femeie*; „acum plutesc în ecoul cuvintelor / demult uitate, de parcă / nici nu le-am trăit vreodată”; „În dimineața asta / m-am trezit curată și iubită” – M.H., *Împlinirea Fedrei*).[...]

(**Daniel Luca**, fragment cronică la volumul „*Niciodată nu vine prea târziu*” de Nicolae Toma și Mihaela Huțanu, Editura “Castrum de Thymes”, 2020, Giroc)

Prea puțin din mâine. „Poeziile Mihaelei Huțanu scrise într-o notă elegiacă, exalând un parfum de tristețe și melancolii, fac un elogiu singurătății; o stare care nu îi displace, o acceptă așa cum este, că „e uneori un fel de paradis/alteori chinuitor,” ea îi este prieten, sărăcie și lux, chiar dacă alternează cu momente când ar vrea să o schimbe, să o împartă cu cineva. „Nici o bătaie/în ușa casei mele/doar adieri de vânt/și-un trosnet de copaci bătrâni,” spune poeta în versurile cu titlul „Singurătate,” și chiar dacă, pentru cel așteptat, măcar pentru o clipă, a zidit „un cer de stele.”

Această stare de profundă liniște, desprinsă parcă de timpul real, când se aud „și gândurile șușotind,” reprezintă Universul intim al poetei, în care se regăsește pe sine, se identifică cu EU-I său, cercetează cu minuțiozitate în adâncurile sufletului, poate să își manifeste în libertate trăirile, aici, nu vrea să-și ascundă tristețea, nici nu se pricepe în alt fel „decât pe foi albe,” singurătatea îi oferă puterea și spațiul în care să încropească visuri. Asemeni altor poeți, concentrați asupra laboriosului și minuțiosului proces al creației artistice, Mihaela Huțanu se autoclaustrează și își definește spațiul în care apărăta ca într-o fortăreață, se retrage de priviri indiscrete dar și pentru a-și păstra nealterate propriile gânduri și sentimente, tristeți și tăceri. Pornind de la filozofia singurătății și însingurării, poeta păstrează elemente determinante de decor: odaia, ungherele prin care umbrele se retrag, oglinda în care se găsesc tot felul de reflexii și „ruinele amintirilor,” masa de scris, foile albe, bățile de ornic ce numără picurii timpului și fereastra care este hotarul și în același timp punctul de legătură între cele două universuri; cel interior și cel de dincolo, pe unde se perindă o mulțime pestriță, ducând pe umeri tot felul de poveri.

În acest perimetru Mihaela Huțanu a înălțat din poeme un altar închinat iubirii, viața poetei se desfășoară aici după alte coduri, însăși relația spațiu-timp nu respectă legea universală, căci – „timpul clădit pe lespede rece a singurătății” se contractă sau se dilată în funcție de dorință și dispoziție, gândurile reverberează în forme artistice, simțirile rememorează iubiri trădate, rănite, adolescente, mature sau târzii, iubiri de departe, pierdute, platonice sau chiar o iubire imposibilă. Poeta spune: „până și ciutura fântânii a putrezit/așteptând iubirea veșnică cu aureolă de sfânt,” iar „valul

de iubire ținut ani în colivie” poate să se reverse în așteptarea unei iubiri „pe care lumea să o cunoască.[...]

Mesajul către cititor apare îmbrăcat în forme artistice, uneori insolite, frapante, imaginile create sunt încărcate de o mare expresivitate, semn al puterii de exprimare lirică a poetei, Mihaela Huțanu.” (Constanța Sylvia Hârceagă, fragment cronică publicată în revista on-line Thymes, nr. 4, mai 2021)

Extrase din operă

Ceremonia rugii din spatele gândului

E târziu în timpul meu
trupul obosit de bolovanul gândului
se ascute sub desaga tainelor
ascunse de ochii lumii
Nu cutez să deschid ochii în vis
de frică să nu-mi iasă la iveală
bântuirile bolnave din mine
sunt împrăștiată și le adâncesc în vis
Lăsam în urma mea doar nesiguranța clipei
profitând de decorul din gând
fericire nu era așa că nu aveam ce specula
iar pornirile mele lăuntrice erau cameleon
Mă oglindeam în pasiuni imaginate
și regizam piese întregi de teatru
apoi priveam singură imaginea
reflectată în aer liber
Uneori credeam că pot abandona
pornirile astea goale fără rațiune
dar nu puteam
Așteptam ziua în care voi cunoaște ființa
și nu aventurile imaginate
mă prăbușeam în stratul adânc al absenței...
Îmi ruinasem interiorul umblând
în căutarea unei căi să pot ieși din ceața
densă a ficțiunilor din gândurile mele
regretam multe și cu toate astea
o luam mereu de la capăt
Greutatea asta a nestatorniciei
mă apăsa ca piatra unei mori
o rugam în gând să plece
apoi o chemam căci nu mai aveam ce plânge
Îl iubeam ca pe un bărbat adormit
și-mi înșelam fiecare clipă cu ceea ce îi cerșeam lui în gând deși
nepăsarea și indiferența lui erau justificate
nu ne știam dar existam pe undeva
Era atât de mult în secunde acelea

dar nimic când deschideam ochii
doar rugă dincolo de gânduri
clepsidra cernea fără milă
iar timpul îmi număra trăirile netraite
Sorbeam totul în mine ca o sugativă
strălucirile necunoscute se risipeau în clipele luminii
efectul ruina mai mult în mine
mi-am luat inima în dinți și am deschis ochii bine
Iar el... era destinul
era al meu, calm, cu brațele întinse
era răspunsul la o rugă
care-a străpuns ruina.

Balada a două suflete boeme

La un pahar cu vin
sunt doi poeți
ce-și sting amarul,
un el și-o ea.
Tăcerea lor răsună
la mesele din jur,
au doruri nînse-n inimi
despre care ei nu spun,
au felul lor de a așterne
pe-o hârtie
zbucium, trăiri lăuntrice,
căderi în agonie.
Se sorb dintr-o privire
citindu-și gândurile
ca pe o poezie,
se înfiripă un vis
din lacrimi
ce n-au curs...
S-au risipit destul
prin câte-o stație pustie
strivindu-și pulsul
de câte-un trup
mai gol, bezmetic,
ce n-a știut să încălzească
un suflet de poet
în agonie.
Speranța le e castă
și-n timpul lor
ce pare să fi stat în loc
la acea masă,
le crește o aripă
în partea stângă, sus,

și înțeleg atunci
de ce s-au întâlnit...
Nimica nu era al lor
doar clipa și poemul,
pe unda zării
ei își trăiau misterul,
tăcerea le zâmbește
iar pentru ei
s-a înseninat și cerul.
Să nu-ncercați a-i înțelege
sunt două suflete boeme
ce-au fost de mult alese,
unul sunt Eu
și celălalt e... El.

Captiv între destine

De ce dureri și-apeacă crengile în geamul meu,
de ce mi-i seacă inima când tu îmi ești ecou?
Încerc s-alung tristețea, zadarnic, eu tot plâng,
în gând mășor distanța și rugii le fac cununi,
pustiu din zări mi se așează-n tample
iar umbre scrijelesc lumini din ochii -mi ce jelesc ...
Îți împletesc cărări din așteptări albastre
și-ți pun descânt pe buze cu gust de miere dulce,
vreau să disec distanța să nu mai târăsc îngeri
cu suflete zdrobite să plângă pe-al tău umăr.
Da, știu, sunt neputințele iubirii, legate-s la un ochi
captiv într-o iubire cu pasul spre alt loc,
și toate-ntr-o poveste, un anotimp în plus
prefața este ștearsă iar gândul numai dus ...
Încerc s-alung durerea, pun tihnă-n piept într-un târziu
și sper în evadare și-n zborul cel de șoim,
te-aștept albastru iris pe-o pânză de lumini
doar în costum de Evă și izul de destin.

„În volumul de debut, tema principală e supraviețuirea prin poezie. În poeme de o rară gingășie Mihaela și-a descărcat speranța și dorința de a mai trăi clipe de fericire. În acest volum se schimbă registrul și poemul devine o confesiune, iar pe alocuri un strigăt ca o declarație de dragoste. Majoritatea poemelor sunt scrise în registru elegiac.

*Poemul „**Ți-am dat mult... cu multe m-ai ucis**” prezintă o retrospectivă romantică, un dialog cu o ființă iubită, asemuită cu un Vulcan, cu un temperament imprevizibil. Autoarea pictează imagini „nu sunt oarbă, stau pe treapta de jos, / admir modelul junglei din sângele tău”, care transmit o stare de acceptare a neliniștii, ce urmărește orice sentiment uman. Conștientă, pendulează între iubire și regret, dar nu acuză pe nimeni nu dă sentințe, e resemnată și spune „la iubirea mea s-au repezit ulii*

/ au sfâșiat-o în timp ce-mi spuneai că dormi". Și cum toată viața ei a fost o luptătoare nu se dă bătută „nu-mi ling rănila, încă-s om, le pansez cu Frunze / nu mă urăsc, nici de milă nu-mi plâng, / mă mulțumesc cu ceața ... // ți-am dat mult / cu multe m-ai ucis ...”.

În mod evident nu pot să trec cu vederea mesajul pe care îl transmite – curajul femeii îndrăgostite, care analizează în amănunt fiecare aspect, fiecare gest și fiecare amintire legată de o iubire târzie, de un sentiment atât de mult visat și venită pe neașteptate a schimbat totul, de la modul cum percepe un sentiment și până la modul cum înțelege lumea și respirația dragostei în această viață trecătoare.

O altă senzație este faptul că oscilația între a arăta și a deschide ochii ființei iubite transmite cinic imaginea celui care nu înțelege sau nu vrea să înțeleagă că a venit timpul să creadă într-o iubire eternă fără nicio condiție „prăbușit lângă-a ta strălucire / să păstrezi numai toamna, / nu dispăre, lasă urme peste urme ...”. Mai vreau să spun că finalul poemului îmi dă de înțeles că pot interpreta cele scrise ca și o replică față de unele gânduri scrise mai demult și descoperite acum, replică care ascunde percepțe filosofice „iubirea-i ca și ceața, / împachetezi ce ai mai bun și-l trimiți undeva / fără să știi unde debarcă”.

Toate poemele transmit cu sinceritate trăirile momentului și cititorul poate simți sentimentul sau emoția din spatele versurilor precum în poemul mai scurt „Un fel de rod necopt // Ca și cum n-aș fi om, / ca și cum ai vedea în mine un gol, / ca și cum n-aș sufla, dar exist ... / nu port tocuri, deci n-am răni? // Sunt femeie ... /nu și-n ochii tăi”.

În unele poeme mă face să cred că singurătatea apasă ca un baros și autoarea transmite ideea „Scrii pentru că nimeni nu te ascultă”. Peste această stare generală de lehamite conceptele filosofice nu par desuete și vin ca o mănășă, ca un lucru predestinat într-un loc anume „Tăcută răsuflare ce n-o aude nimeni, / și uneori mai uiți ce-ai fost sau dac-ai fost”. Finalul înflorește în speranță, dă de înțeles că scrisul, chiar dacă nu citește nimeni, reprezintă conceptul libertății și esența umană „când dincolo de gard mai latr-un câine a pustiu / stingher, te-ntorci și scrii ... / că tu nu ești legat, / doar nu te-ascultă nimeni ... dar ești viu.”.

Tema singurătății prinde tot mai mult contur în poemul **„Singurătatea omului singur”**, dar prin motto ne arată speranța care domnește peste toate sentimentele „Motto: „ Un om care scrie nu e niciodată singur” (Paul Valery). Propune o definiție a singurătății ce cuprinde trăirea acestui sentiment, o sinceritate care doare, rupe din carnea ființei umane și sub această influență și când vorbește despre ceilalți pe care nu-i înțelege, singurătatea se extinde și cuprinde cu neîndurare toate conceptele despre această lume „Sunt una în singurătate ... dar pot vorbi cu mine singură, / uneori încerc ca să vorbesc cu alții ... devin mai singură”. Poemul singurătății scris într-un registru tragic prin unele versuri sinceritatea te înfioară, precum în versurile „îmi aparțin doar mie /și asta-i o valoare, chiar dacă simt de multe ori cum totul în mine moare .../ sau „singurătatea mea e singură dar nu e nici atee și nici oarbă / bucăți rupte din mine că am crezut prea mult în oameni”. Surprinzător în ultimile versuri spune cu ironie că mai toți oamenii sunt în realitate singuri și trăiesc mai mult sau mai puțin acest sentiment „mai scriu un rând ... e antidotul garantat /privesc strada în lung și-n lat / ce mulți sunt împreună, și groaznic ... / mor din singurătate.”.

Din păcate Mihaela trăiește o dramă reală. Cei patru copii au trebuit să plece în cele țări străine, ținând cont că în nordul Moldovei, pe malul Prutului, parcă timpul s-a

oprit. Au mai rămas bătrânii și părinții care își caută dorul pe clipocit de unde ale unui râu ce desparte români de români. Și în această perspectivă singurătatea parcă e și mai adâncă și mai apăsătoare „Mă-ntorc din nou / la masă în singurătate, / mai am de așezat printre hârtii /cuvinte multe-mprăștiate.”

Poemul **„Cinci zile nu îmi sunt de ajuns”** este o declarație de dragoste, rostită în gura mare, precum o serenadă sub balcon „Nu-mi sunt de ajuns doar cinci zile să te port peste tot prin mine, / e prea multă iubire virgină ... / mi-ar trebui o viață și încă un mâine în plus.”.

Un poem scris parcă în joacă mi-a atras atenția, scris ușor ironic, pare să o prindă foarte bine și cred că nu prea dă importanță acestui gen literar. Sună ca o spovedanie și femeia recunoaște boala geloziei „Sunt geloasă, știu prea bine, nu-ți convine, /poate nici nu-i bine ... / însă, n-am ce face, asta-s eu, /alta mama nu mai face!”. Finalul e bine conturat și nu mai lasă loc de întors „Mama dracului de boală, tare-i grea și fără rost, / s-o trimit la dracu-n praznic mă tot chinui, da' nu pot, /am să mor de gât cu tine și cu boală grea cu tot!”.

„Mărturisirea” un poem lucid, grav și foarte serios. Din primele versuri descoperi aceeași sinceritate care însoțește toate poemele din această carte „În mine stau ascunse multe / și poruncesc tăriei să nu mă lepede, altfel m-aș ucide”.

După ce trece în revistă trăirile omenești: iubirea, credința, amintirea bunicii etc. se apropie spre adevărata sa vocație de a protesta împotriva tuturor nedreptăților „minți bolnave ce nu cunosc iubirea, guri spurcate ce-mproșcă cu blesteme / nu vă las să mă pârloliți cu limbi de foc / mi-i spiritul războinic și vă-mpietresc în noaptea mea de veghe // nu m-au putut privi în ochi”. Finalul este divin și care te obligă să gândești la mersul vieții și la marea trecere pe acest pământ a gândului nostru care se va sfârși odată cu noi „semnu-i divin / am crezut în el așteptând în așteptarea locului fără de nume, fără de oameni, fără de trecut. // Înainte de-a fi om sunt un gând.”.

Vorbind despre singurătate te gândești la tăceri ca la niște surate „Iubesc tăcerile ... / Au un alfabet al lor în orele de nesomn / și nu-s puține, strigă în cor după mine, /”. Tăcerile sunt asemuite cu o fereastră deschisă „Îmbătrânesc între tăcerile mele cu fereastra deschisă / și n-aș ști să-mi răspund nici mie de ce o țin încă deschisă, / zadarnic eu încerc, sunt o infirmă cu multe dureri în jurul sufletului ... / Răbdare, răbdare! Îmi strigă o tăcere cu pumnii strânși.”

Dacă în primul volum am observat un fel de reținere, de ușoară timiditate, în acest volum erupe și în unele poeme explodează talentul de a expune poetic sentimentele și de a picta pur și simplu emoțiile.

Nicolae Toma

Prozator, poet, critic literar, jurnalist de investigație, editorialist

Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România